

Imaórák

63.

Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!

2026. február

Nagyon félek, Uram, attól, hogy elveszítelek,
bár tudom, hogy megtalálsz,
kezedben tartasz akkor is, ha én ezt nem akarom
és tiltakozom ellene.

Uram, mit tegyek ezekkel az ellentétekkkel?

Ajánlás:

Növeld bennünk a hitet! – kérték az apostolok Jézust, egyben a mi kérésünket is tolmácsolva. Az emberek nagy többsége hisz valamiben, valakiben, még ha Istent nem is ismeri, vagy éppen nem fogadja el – még létezését sem. A keresztényeknek kicsit könnyebb a dolga e téren, de a szilárd hit keveseknek adatik meg. Mi tudjuk – elméletben – kinek hiszünk, csak gyakran elbizonytalanodunk. A hit ajándék, fel kell ismernünk, el kell fogadnunk, és élni vele, hogy az „ajándékozóhoz” közelebb kerülhessünk.

Beköszöntő

Kedves Testvérek!

Békétlen világunkban az emberek valamiféle kapaszkodót, megnyugvást keresnek. Egymásnak feszülő érdekek motiválják, teszik tönkre a kapcsolatokat, nemzetek, különféle emberi közösségek, végső soron az egyének között is. A mérhetetlen önzés, az irigység, a gőg jó táptalaj ehhez az emberek lelkében. Mindennek hatása van a keresztény közösségekre, egyénekre is.

Hol keressük az ellenszert? Csak itt belül, lelkünk, szívünk táján találhatunk stabil kiinduló pontot. De nem csupán a józan belátásunkra kell támaszkodnunk, érdemes Jézusra alapoznunk, az Ő tanítását, életáldozatát mindjobban megismerni és komolyan venni! Vagyis a hit útján elindulni és előre haladni.

Jézus örök életre, örök boldogságra nyíló perspektívát ajánl fel mindenkinek, és segít is ezen az úton haladnunk: „Íme, én veletek vagyok minden napon a világ végezetéig!”

Rá merem-e tenni életemet az Ő ígéretére? Életünk folyamán sok megerősítő kegyelmet tapasztalunk/tapasztaltunk meg, hitünk ébren tartásához mégis az Ő segítségére van szükségünk...

Az imaóra meghallgatható honlapunkon a Média/Imaórák menüben, ill. a Mária Rádió archívumában (Hangtár) az Imaórák között:

2026.01.16. - 23:20

2026. február

A régóta várt erős havazás, ónos szitálás sokakat távol tartott az újev első imaórájától. Lelkes kis csapattal indítottuk a '26-os sorozatunkat, Jézus most sem hiányozhatott, közénk érkezett a legmértősebb Oltáriszentségben. Énekünkkel köszöntöttük, majd László atya rövid bevezetőjével indult elmélkedésünk.

*Szent vagy, Uram, szent vagy, minden fölött szent vagy.
Jézus kenyér színeben, az Oltáriszentségben.*

Ha megnézzük Jézus tanítványait, akkor azt kell megállapítanunk, hogy nem sok kérésük volt Jézus felé. De amit kértek, azt komolyan gondolták! S talán egyik legfontosabb kérésük az volt: növeld bennünk a hitet. Nem mindent értettek, nem mindent tudtak, nem mindent láttak át, nem mindent tudtak fölfogni, éppen ezért kérték: növeld bennünk a hitet! Hiszen van, amit az ész képtelen fölfogni, csak a hit képes rá. Isten iránti szeretetünk, hitünknek növekedése pontosan erről szól. A mai imaórákon elmélkedjünk erről!

Az apostolok kérték az Urat: „Növeld bennünk a hitet!” Az Úr így válaszolt: „Ha csak akkora hitetek lesz is, mint a mustármag, és azt mondjátok ennek a szederfának: Szakadj ki tövestől, és verj gyökeret a tengerben! – engedelmessé válnak nektek.”

Fennálló egyházunk Jézus életművén túl az apostolokra épül. A Lukácstól vett idézet szerint ők is – legalább is a kezdetekben – gyengén álltak e téren. Hát mi hogyan állunk? Az apostolok kérését mi is gyakorta ismétljük, amikor életünkről, mentalitásunkról, cselekedeteinkről el-elgondolkodunk. Igen, szeretnénk őszintén hinni, bízni az Úrban, de ez nem mindig sikerül. Ezt fejezi ki mai imaóránk mottója, a bibliai történet ördögtől megszállott fiú édesapjának könyörgése – és talán mindannyiunk sóhaja is: **Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!**

Tudjuk, hogy a hit ajándék, az Úr kegyelmi ajándéka. Olyan jó érzés, amikor ezt megtapasztaljuk, megéljük! De ez – sajnos – ritkán állandósul életünkben. Elég egy kis kudarc, nehézség, máris megingunk.

A mai alkalommal – önmagunkba tekintve – vizsgáljuk meg mi/mik okozzák elbizonytalanodásunkat, és hol kell a kapaszkodókat keresnünk, hol vannak azok a fix pontok, amik életünk vezérfonalai lehetnek. És természetesen ma is imádkozunk a hit kegyelméért, hitünk erősödéséért. Imaóránk elején tegyük is ezt:

Uram, Te szeretsz engem a szenvedésben is! Uram, hiszek irántam való jószágodban és szeretetedben. Biztosan tudom, hogy Te gondoskodsz rólam. Sok kegyetlenség van a világban. De a világ minden természetes összefüggésével együtt egy magasabb hatalomnak van alávetve. Hiszem, hogy Te vagy a világ Ura és Teremtője. Hiszem, hogy minden a Te kezében van, minden ember, én is. Te Atyánk vagy, és szeretsz mindannyiunkat. Köszönöm, hogy Te vagy az állandó változásban az élet nyugvópontja, amelyhez tarthatom magam. Köszönöm, hogy szilárd életem van Benned, és így a jövőm nincs a véletlenre bízva. Ámen.

A minket körülvevő világot szemlélve az értelmes ember sok dologra rájön, mi több megcsodálja a megtapasztaltakat. Márai Füveskönyvében sok mindenre reflektál, most onnan idézzünk:

Márai Sándor: A Rendről és a Gondviselésről

Úgy tapasztaltam, hogy az emberi élet alján rend van. S mert az emberi élet a Teremtés legbonyolultabb megnyilatkozási formája, valószínű, hogy máshol is rend van, a kezdetlegesebb és egyszerűbb létezés világában is, a kőzetek, a mosómedvék, hüllők és bolygócsillagok természetében is. Mindenben rend van, a dolgok eljutnak hozzánk, akkor is, ha ujjunkat sem mozdítjuk, s rend van abban is, hogy időnként mozdítjuk ujjunkat, vagy lelkünket a célból, hogy a dolgok eljussanak hozzánk, mi eljussunk bizonyos helyzetekhez, emberekhez, gondolatokhoz, melyekhez személy szerint, elodázhatatlanul közünk van. Mindebben rend van, ebben hiszek.

De hiszek abban is, hogy e rend mögött szándék is van, melyet nem ismerek. Nevezd, ahogy akarsz. Én Gondviselésnek nevezem. Ez a szándék törődik velem, személyesen, büntet, vezet, elrendezi dolgaim, a mélybe taszít, minden pillanatban ellenőriz, építi körülöttem a világot és épít engem a világban, felhasznál. Aki ezt nem érzékeli idővel, vakki és süket. Minden mögött a Gondviselés van: ebben hiszek.

Modern világunk sok kihívással ingerel, zaklat, gyakran nyugalomunkat is feldúlja. Pedig ami a mai embernek leginkább hiányzik, az a nyugalom, az elcsendesedés, hogy magában helyre tudja rakni a dolgait. Keresni kell – tudatosan – a helyeket és alkalmakat, hogy teljesen be ne csavarodjunk pörgéseinkbe.

Aranyosi Ervin: A nyugalom padja

Látod ezt a padot? A nyugalom padja.
Értékét a rajta töltött idő adja.
Mert, ha magányosan leülsz megpihenni,
az élet szépségét tudod számba venni.
Rá tudsz csodálkozni a gyönyörű tájra,
s élvezed a léted, anélkül, hogy fájna.
Látod ezt a padot? Ez egy csodás bútor!
Távol tart bánattól, haragtól és bútóll!
Mikor kedveseddel ide látogattok,
a harmóniának fénylő esélyt adtok.
Ez a pad egy csoda, felemeli lelked,
e helyt sikerülhet életcélra lelned,
hallgass a szívedre, csillapítsd le elméd,
jó lenne, ha vágyad, érzésed figyelned.
És a pad majd segít, hogy önmagadra leljél,
csak a belső hangra, érzésre figyeljél,
s mikor felállsz innen, s haza indulsz végre,
rájössz, nem szorulsz már többé segítségre!

Ebben a versben – én úgy gondolom – egy templomi padról van szó. Lehet, hogy a természet egy gyönyörű, kitüntetett helyén is ilyes gondolataink támadnak, de hogy a templomban erre nagyobb az esélyünk, azt biztosan állíthatjuk. Énekeljünk erről:

Zárt templom, ahol senki sincs, jó Uram, itt vagyok megint.

A nap felkelt, máris elbukott, kéne a szó, mégis hallgatok.

Itt ülünk, négy szemközt vagyunk, vétkeimen ketten hallgatunk.

Jó a csend, s Uram, kérdezed: a gyertyádat te miért nem égeted?

//: Ha égnél, téged látnának sokan,

ha fény lennél, jel, segítenél másokat! ://

Jó Uram, most már elmegyek, lángfiad, ígérem, fény leszek!

Ködlakó többé nem vagyok, lángomon a fényed átragyog!

Igen, a templomban valóban találkozhatunk az Úrral, ha kellő időt töltünk a társaságában, meg fog szólalni. Kavargó gondolatainkat kívül hagyva – éppen gondolatinkon keresztül szóba, párbeszédbe tudunk vele kezdeni. Mi több, útmutatást, vigasztalást is kaphatunk Tőle.

Köszönöm, Uram!

Uram, éreztem, szóltál hozzám
- így szólítottál: gyermekem! -
templomodban megérintettél,
hol némán hajtottam fejem.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Uram, tudom, kiválasztottál,
veszni bárányod nem hagyod.
Mikor fájdalomban gyötrődtem,
Te bekötötted a sebem.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Uram, fényt adtál a látásra,
örülni szép természetén.
Csodálni égen-földön látszó
hatalmadra nyitod szemem.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Uram, engedted új tavaszt még,
megtartottál kegyelmesen.
Virágszirmoknak záporában
látom, irgalmad végtelen.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Sokszor, sokan idézik, itt is sokszor idéztem már Szent Ágoston vallomását: *Nyugtalan a mi szívünk, míg meg nem nyugszik benned, Istenünk.* A belső békétlenségünknek épp ez az Isten-hiány az oka – ha bevalljuk, ha nem!

Reményik Sándor: Békeesség Istentől

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - a szív,
Amíg ver, mindörökre nyugtalan.
De mindörökké nyughatatlanul,
Istentől mégis Békeessége van.
Nyugalma nincs, de Békeessége van.
Békeesség Istentől.

Uram, vezess Szent Lelked által,
ne lakjon bennem félelem.
Golgotán, Fiad szent vérével
megmentette az életem.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Uram, ingó hitem táplálod,
ajkamra szót adsz szüntelen.
Igédde hadd hirdessem másnak:
tart még a földi kegyelem.
Köszönöm, Néked, Istenem!

Uram, engedd, hogy küldetésem
teljesítsem hálatelten.
S ha erőm fogyva Hozzád térek,
végső sóhajom ez legyen:
- Köszönöm, Néked, Istenem!

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - vihar,
Örök hullámozás a víz felszíne.
De lent a mélyben háborítlanul
Pihen a tenger s az ember szíve,
Hadd hullámozzék a víz felszíne.
Békesség Istentől.

Nincs nyugalom, nincs nyugalom, - s ez a
Nyugtalanlás, mint a járvány, ragad.
Te sugarazd szét békességedet
És szóval, kézfogással másnak add.
Az Isten Békessége is ragad.
Békesség Istentől.

Reggel mondd, délben mondd és este mondd
A Feltámadott első, szép szavát.
És ragyogóbbá lesz a reggeled
És csillaghímesebb az éjszakád.
És békességesebb az éjszakád.
Békesség Istentől.

Békesség Istentől: mi így köszönjük,
Hogy köszöntésünkben lélek legyen -
Vihartépett fák - ágainkon mégis
Vadgalamb bűg és Békesség terem.
Békesség: köszöntésünk ez legyen.
Békesség Istentől.

Imádkozzunk közösen, hogy ezt az Istentől kapott békességünket tovább tudjuk sugározni környezetünkben, így mi magunk válhassunk testvéreink körében a béke szigeteivé:

Urunk, Istenünk, világunk tele van gyűlölettel, előítélettel, egymás elutasításával. Add, hogy nyitottak lehessünk minden emberi nyomorúság, elesettség, fájdalom, seb orvoslására. Nyisd meg szemünket, hogy meglássuk embertársainkat, akik ugyanazon az úton járnak, s akikkel az úton találkozunk. Veszélyek fenyegetnek, kiszolgáltatottak vagyunk, segítségre szorulunk magunk is. Jézus nem megy el mellettünk, hanem sebeinket bekötözi és fölemel minket. Add, hogy mi is hasonlóképpen cselekedjünk! Ámen.

Nem véletlenül javasolt a templomi környezet, az Úr háza, az Ő jelenlétében való elcsendesedés, befele és felfele figyelés, mert a csend beszédes lesz. Szent-Gály Kata keresztútjában mondja: „szeressük a csendet, melyben tetté érik bennünk a gondolat”. Ezt sokan megtapasztalták, szentek, bölcselők, de egyszerű emberek is. Nekünk is van rá lehetőségünk, érdemes kipróbálni, gyakorolni. Ezáltal tudunk hitünkben erősödni, fejlődni.

Thomas Merton: A csend szava (részletek)

Az összeszedettség csaknem azonos a benső magánnyal. Összeszedetten fedezzük fel saját szívünk belső magányát, és a bennünk lakó Istennek végtelen magányát. Aligha látjuk az életet a maga helyes távlatában, amíg ezek a végtelen horizontok nem nyíltak ki életünk közepén. Ítéleteink e nélkül nincsenek arányban a dolgok igazi valóságával. De a lelki ember, mondja Szent Pál, megítél mindent. Azért teheti meg, mert szegénysége, alázata, semmisége révén, mindentől elszakadva függetlenné vált. Így tehát egyedül Istenben szemléli a világot. S aki így lát, az úgy ítél meg mindent, ahogyan maga Isten.

Uram! Ha megengeded, hogy az emberek dicsérjenek, nem fogok megzavarodni, ha hagyod, hogy sértegensenek, még kevésbé jövök zavarba, inkább örülni fogok. Ha munkát küldesz, örömmel fogadom és nyugalmat okoz nekem, mert Te akarod. És ha nyugalmat küldesz, akkor megnyugszom Tebenned. Csak önmagamtól ments meg engem. Szabadíts meg attól a bennem lappangó mérgező vágytól, hogy mindent megváltoztassak, hogy értelmetlenül cselekedjem, hogy öncélúan nyüzsögjek, hogy összekeverjek mindent, amit Te elrendeztél. Engedd, hogy megnyugodjam a Te akaratodban és elcsendesedjek.

A hitéből erőt merítő ember nem tartja meg magának a tapasztalatait, hanem megpróbálja örömét megosztani másokkal, főleg azokkal, akiknek ilyen élmény még nem jutott. Isten-élményeinkről nem hallgathatunk, a kapott lámpásunkat tartóra kell tenni, nem rejthetjük véka alá!

Bódás János: Füst és fény

De szánandók, szegények,
kik óvatosan élnek,
s mint füstölgő tűzhely,
spórolnak a szívükkel.
Minden nyílást bezárva
füstölnek, mint a gaz,
gőzölnek, mint a trágya.
Ellengő életük,
mely alig-alig moccan,
kitart keserves hosszan,
s keserű és fanyar,
orrot, szemet facsar.

Úgy szép a tűz, ha lángol,
s nem óvatoskodik,
de leég a porig!
Léte nem senyvedés,
füstje, korma kevés,
vívja a végtelent,
pusztítva is teremt,
s tékozlón osztja szét
a fényt, a fényt, a fényt!

Lobogó, bátor élet,
ez szép és ez igaz!
Ne füstölögjek én sem,
mint nyirkos rözse, gaz.
Árnyékba, sutba mélyen
ne bújjak, mint a gyáva:
álljak magasztos eszmék
zúgó léghuzatába!
Szelek, lázítatok,
viharok szítsatok,
nagy elvek, igazságok,
ti lobogtassatok!
Égjek bár gyorsan el,
lángoló csóvaként,
de míg égek, hadd ontsam
a fényt, a fényt, a fényt!

Ahogy a békességünk csak Istentől kapható, beszerezhető, ugyanígy az igazi fény is csak Tőle várható, amit – természetesen – ugyanígy tovább kell sugározni, hiszen ezért kaptuk! Énekeljünk:

A fényem, Jézus, Te vagy, ó jöjj és ragyogd be az éjmem!

Ó jöjj, ó jöjj, és ragyogd be az éjmem!

Ó jöjj, ó jöjj és ragyogd be az éjmem!

Megerősödött hitünkért nem győzünk hálát adni, de ez azután tettekre is sarkall bennünket. Erről szól a két rövid vers:

Juhász Gyula: Köszönöm

Köszönöm néked, Ismeretlen,
Hogy engedtélt itt énekelnem,
Néznem világod víg csodáit,
Bár oly rövid a mulatás itt,
Hogy láttam hajnalt hasadóban,
Fehér hattyút fekete tóban,
Piros rózsákat, zöld mezőket
S mikor virul a temetőkert,
Hogy hallgattam szél orgonáját,
Mikor megzendülnek a nyárfák,
Békák koncertjét a Tiszában
És hogy nem éltem itt hiában,
Mert néhány szív hajolt dalomra,
Mint cipruság a sírhalomra.

Bódás János: Hanyattesett bogár

Hanyatt vágta az elvonult vihar,
hever égnek vetett lábaival.
Gyámoltalan a semmibe kaszál,
s vagy irgalomra, vagy csodára vár,
mert soha senki nem gondol vele,
kábán vergődik, fogy az ereje.
Pedig, ha egy kéz fölemelte volna,
virágorpóért most vígan kóborolna.
Tán azzal teszed szebbé a világot,
ha a fetrengőt útjára bocsátod.

Hányan vannak körülöttünk, akik hanyattesett bogárként kalimpálnak életük útszélére esve! Megerősödött hitünk – a kapott kegyelemmel élve – erőt ad, hogy legalább jó példánkkal segítsen az útkeresőknek, rászorulóknak. Ha így igyekszünk hasznossá tenni magunkat, önbizalmunk is erősödik, és nyugodtan nézhetünk a tükörbe. Székely János atya egyik írásában olvastam egy mondást, ami rokon gondolat az eddigiekkel, ez egy tükörfelirat: „Isten adott neked egy arcot, de mosolyogni neked kell vele! Néha ellenőrizd!”

Egy kortárs vers:

M. Laurens: Rég elmúltam...

Nagyon-régen elmúltam én már ötven,
de azóta is
csupán a saját hátam áll mögöttem,

Próbáltam hátat fordítani neki,
ám azóta is hajthatatlan nyakam,
ezt nem engedi.

Pedig sokan fordultak már azóta,
de azóta se
akarok fordítva ülni a lóra.

Van, ki előlnek nevezi a hátult,
és azóta már
minden létezőt tagadva elárult.

Hiába próbáltam ezt megérteni,
mert azóta is
a tiszta erkölcs, s hitem: nem engedi.

Igen-régen elmúltam én már ötven,
de azóta is:
a saját arcom van még a tükörben.

Nagyon fontos, hogy a tükörben valóban a saját arcunkat láthassuk! Ehhez kaptunk egy belső tükröt is, ami úgy nevezünk, hogy lelkiismeret. Ez pedig egy belső arcot mutat meg nekünk. Szeretnénk, ha e két arcunk szinkronban lenne, és nem egy álarc takarná el azt a belsőt. Kérjük égi Édesanyánk segítségét ehhez:

Boldogságos Szűz Mária, Isten anyja: segíts, hogy mindig gyermeki szívem legyen: tiszta és finom, mint a forrás! Segíts, hogy egyszerű szívem legyen, melyet sohase borít el a keserűség! Segíts, hogy erős szívem legyen: tudjak áldozatot hozni, - és gyengéd szívem legyen, mely együtt tud érezni másokkal! Adj hálás szívet, mely örülni tud annak, amit kapott, és adj nemes szívet, mely senkivel szemben sem hordoz keserűséget! Segíts, hogy szelíd és alázatos szívű legyek: tudjak szeretni önzetlenül, és boldog legyek, ha adhatok! Adj kitartó, bátor szívet: hogy soha ne ismerjek lanyhulást. Ámen.

Ha egy kicsit szétnézünk a világban, hát nincs nagy okunk az optimizmusra. Az Istent száműző emberek nagy bajban vannak, még ha nem is akarnak erről tudomást venni. Önmagukba, önzésükbe bezárva, a média-agymosástól megvezetve, értékrendjüket vakvágányra állítva, gyökereiktől megfosztva rövidlátó módon végül is saját maguk elleni döntéseket hoznak. A korszellem elhitei sokakkal, milyen modernnek, milyen trendik, mennyire szabadok.

Amikor az emberek esetleg rádöbbennek, hogy átverték őket, akkor azután minden ellen láznak, mindenki más hibás elhibázott/tönkretett életükért. És ez a döntésük nagy eséllyel másokra is katasztrófális hatással lehet! Sajnos, ez világtendencia, és ez mostanában hazánkban is felerősödött, a sátán eredményesen működik. Sokan bedőltek, bedőlnek. Tombol a gerjesztett gyűlölet és irigység, a normalitás abszolút hiánya, sokszor családjainkon, közösségeinken belül is. Fájdalmas ezt látni, meg tapasztalni...

Pusztai Sándor: Európa

Tudtok üveget önteni
fiaiatok mégsem átlátszóak
gondolataitok is sötétek
tudtok világítani
magatok mégsem világítotok
ki utánatok megy verembe lép

szét tudjátok rombolni az atomot
mikor akartok építeni
idegen bolygók közt akartok repülni
mikor mertek már magatokba szállni
hidaitok szétugró partokat fognak egybe
ember ember közt vak mélység rohan
nem akarjátok egymást átölelni
úgy kúsztok mint egy lövészárók
mint kígyók egymás fele
halottaitokra virágokat szórtok
az élőknek bitókkal vagytok tele
irgalomért kiáltotok az égre
magatok mégis kegyetlenek vagytok
kiszúrjátok a szelídség szemét
kaszárnyákkal ültetitek tele szíveitek
s fehér botot raktok a béke kezébe
s koldulni állatjátok a világ utcasarkaira

esteledik Európa túl sokat koldult
ideje lenne már hazavezetni...

A következő dal még a 60-as évek elején íródott, hát ma sem vagyunk előrébb...

Bob Dylan - Blowin' in the Wind

*Hány utat kell végigjárnod, ember,
Míg a neved végül Ember lesz?
No és hány tengert kell átszelned, kis sirály,
Míg a fövényen végül megpihenhetsz?
No és hány évig dörögnek még a fegyverek,
Míg a torkuk végre örökre néma lesz?*

A választ, testvér, azt fújja már a szél,

A választ, azt fújja már a szél.

Hány évig állhat egy szikla, felelj,

Míg végül elmossa az ár?

No és hány évig élhet sok ember, felelj,

Míg végül mindegyik szabadon jár?

No és hány ember fordítja el a fejét,

Színlelve, hogy semmit se lát?

A választ, testvér, azt fújja már a szél,

A választ, azt fújja már a szél.

Hány évig kell feltartanod fejed,

Míg megláthatod az eget?

No és hány fül kell ahhoz, míg meghallod tán,

Hogy miért sírnak az emberek?

No és hány halál jó még, míg észreveszed,

Hogy túl sokan haltak már meg?

A választ, testvér, azt fújja már a szél,

A választ, azt fújja már a szél.

A választ mi nem a szélfúvásban keressük – bár Illés próféta a szellősuttogásban fedezte fel az Urat –, mi a hitünkben erősödve keressük a válaszokat. És meg is kapjuk, meg is találhatjuk Nála, Őbenne. Mára azonban elköszönünk Tőle, hálával megköszönve, hogy idei töprengéseinken is elkísér bennünket.

Térdet, fejet hajtok, néked áldást mondok.

Hiszem, itt vagy valóban, e nagy szakramentomban.

Áldás *csengetés*

Tebenned remélek, szívemből szeretlek.

Készebb vagyok meghalni, mint Téged megbántani.

A hitünket érdemes komolyan venni, és kérni az Úrtól – mint egykor az apostolok: növeld bennünk a hitet. Hit nélkül nem megy, Isten nélkül nem megy, ezt sok testvérünkön megtapasztalhatjuk, de leginkább önmagunkon. Mindenféle erőlködésünk, földi karrier-, és egzisztencia építkezésünk, boldogságkeresésünk előbb-utóbb zátonyra fut. Hittel élve viszont a szükségszerűen ránk törő nehézségek sem tudnak megtörni bennünket, mert mi messzebb látunk, tudjuk, ismerjük a célt. Persze, ehhez a távolabbra tekintéshez a kegyelemmel együtt kell működnünk, nyitottnak kell lennünk - **felfelé**. És ez a felfelé nyitottság a hit!

Karl Rahner nyomán egy református teológus eszmefuttatását idézzük összefoglalásképpen:

„A Jövő kereszténye vagy misztikus lesz vagy nem fog létezni”

Különös mondat ez, melyet egy híres római katolikus professzor – Karl Rahner mondott a jövő kereszténységéről, mert ez már bennünket érint, ez már nekünk szól. De mit kell ez alatt érteni? Mi a misztika egyáltalán?

A misztikát általában lehet úgy érteni, hogy az Isten, a Mindenség, a Teremtő iránti csodálat és áhítat, hódolat és alázat kifejezése. Ilyen értelemben kell Einstein híres mondását hallanunk: „A legszebb és legmélyebb érintés, amelyet csak érzékelhetünk, a misztikum átélése. Ez minden igaz tudomány létrehozója. Akitől ez az érintés idegen, aki nem képes hosszasan elcsodálkozni, hosszú, zavart alázatot átélni, az akár halott is lehetne”. Aki nem tud csodálkozni Isten teremtő művén, a világ végtelen titkán, az emberlét megfeythetetlen csodáján az még lelkileg halott. Ő, a tudós ebből a misztikus átélésből és alázatból merítve fogalmazza meg az univerzum egy-egy törvényét, az egészben található Rend és Gondolat szépségét. Egy másik tudós ehhez hasonlóan vallott: „A világmindenség nem annyira egy gépezet, sokkal inkább egy Gondolat”. Egy francia tudós így fogalmazott: Az embert az állattól az különbözteti meg, hogy tud csodálkozni. Egyetlen csimpánzt nem láttunk még, hangoztatja, hogy egy naplementét megcsodált volna, vagy egy rózsa szépségét és illatát áhítattal nézte volna.

Ez a misztikus átélés annak kifejezése, hogy ez ember **felfele nyitott** lény. Nem a föld gyermeke csupán, hanem az ég fia is, aki igazi magát, önazonosságát keresve felfele néz, az odafelvalókat keresi. Ezt a misztikus átélést sokszor megtaláljuk a Zsoltárok könyvében. Például a 8. zsoltárban: „Ha látom az eget, kezed alkotását, a holdat és a csillagokat, amelyeket ráhelyeztél, micsoda a halandó – mondom –, hogy törődsz vele, és az emberfia, hogy gondod van rá.”

*Dr. Szathmáry Sándor
református teológia prof.*

Ebben a megnyugtató tudatban köszönhetünk el mára – egymástól is:

Nyugalmas jó éjszakát, dicsértessék a Jézus Krisztus!

Mk 9,24

Plébániai füzetek

Kiadó:

Esztergom-Városi Plébánia

Esztergom, Rudnay tér 9.

www.szentanna.extra.hu

T.: 06 33 312 291

A sorozat szerkesztője:

Nyitrai László

képviselőtestületi alelnök

Sokszorosítás:

Spori Print Vincze Nyomda